

Kamre — og han grebes af en ham ellers uvant Utaalmodighed. Det var ikke, fordi han paa nogen Maade misundte et Menneſke ſom Dyhring, der i hans Øjne var en halvt foragtelig Perſon, en Slags Alfons hos den ſtore Skøge Bysladderer eller den offentlige Mening. Men det harmede ham, at en ſaadan uſel Aviſſkriver allerede havde naaet en Uafhængighed og Magtſtilling, ſom han ſelv endnu kun kunde drømme om.

Endelig kom Dyhring ind: lille og spændſtig, — en Taagænger — klædt i chokoladefarvede Benklæder, Safianſtøfler og en kort, kraprød Hjemmekjakke med ſorte Silkeopslag.

„Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste, Hr. Sidenius?“ ſpurgte han ſom den, der var vant til at modtage Anſøgere. „Vil De ikke tage Plads.“

Diſſe to omtrent jævnaldrende unge Mænd, der ſatte ſig der overfor hinanden, hver i ſin himmelblaa Silkelæneſtol, og kaſtede Benene overkors, havde trods al ydre Ulighed ikke ſaa lidt tilfælles. Otto Dyhring var ligesom Per et hjemløſt Barn. Han var Søn af en forgældet og udſvævende Officer, der efter ſaa Aars Ægteskab havde lagt ſin Kone i Graven og ſiden var død for egen Haand. Slægtninge i Provinsen havde givet ham Naadsensbrød, og atten Aar gammel var han kommen til København ſom Student, fattig og forſømt, men — ligesom Per — opfyldt af de driſtigſte Forventninger og faſt beſluttet paa for enhver Pris at gøre ſin Lykke og ſkaffe ſig Oprejsning for Barn-domſtidens Afsavn og Ydmygelſer. Med en ſoldatermæſſig Koldblodighed, der ikke kendte til Anfægtelſer, og med en inſtinktſikker Fornemmelse af, hvor Aladdinslampen for Tiden laa ſkjult, havde han kaſtet ſig ind i Journaliſtiken, der netop i de Aar efter udenlandſk Mønſter havde brudt Politikens Overmagt og lagt Hovedvægten paa et mangfoldigt, literært bearbejdet Nyhedsſtof. Uden ſærlig mærkelige Evner ſom Skribent men med de Uinterreſſeredes vevre Smidighed havde han — ſtøttet af et Ydre, der behagede Kvinderne — hurtig opnaaet en indflydeſerig Stilling ved et af Hovedſtadens toneangivende Blade og udnyttede den hensynsløſt, ganske ubekymret af Borgerskabets Fordømmelſe. Allerede fra ſit enogtyvende Aar havde han haft